

benhavns Havn for Fremtiden, ejes af en eneste Ejer, Frederiksholms Tegl- og Kalkværk. Umiddelbart efter Stormfloden i 1872, da Frederiksholms lave Arealer bleve oprevne, maaske værre end noget andet af de til Kalvebodstrand stødende Lodesejeres, begyndte dette Selskab et Digeanlæg uden for deres lave Arealer. Digerne ere lagte paa en Vanddybde af mellem en og to Fod, altsaa det var i ret uegenlig Forstand en Inddigning fra Stranden, i det væsentlige var det et Digeanlæg for at sikre de lave Arealer mod en lignende Katastrofe som den, der hændte under Stormfloden den 13de Oktober 1872; den Gang var Værket nemlig lige blevet anlagt. Dette Digeanlæg omslutter et lavt Fladvand og Lavland, af omtrent 80 Tdr. Land. Det er omstridt, hvorvidt de inddigede Vandarealer tilhøre Frederiksholms Teglværk eller Staten. Frederiksholms Teglværk har dog stedse været rede til at ville efterkomme enhver Fordring, der stilles fra Regeringsmagtens Side, for at komme til en Ordning, hvorved Teglværket kunde faa Ejendomsret over det inddæmmede Areal. I det Aar, da den Kommission, som behandlede Spørgsmaalet om Kallebodernes Uddybning og Tørlægning, havde afgivet Betænkning, synes man fra Regeringens Side for første Gang at have faaet Øje paa, at der virkelig var foretaget en Inddæmning ud for Frederiksholmspynten. Saaledes som det vil være ærede Medlemmer bekendt, faldt det indtil for en halv Snes Aar siden aldrig nogen Sinde noget Menneske ind, naar han mente at kunne have Fordel af at inddæmme en lille Strimmel Saltvandsareal, at han ikke kunde gøre det; han gjorde det uden videre, og der var ingen, der sagde noget til det. For ca. 10 Aar siden udkom der en ministeriel Bekendtgørelse, der satte en Stopper for det, og det kan jo ogsaa være ganske rigtigt, naar man nu en Gang hævder Statens Højhedsret over Vandarealet, at der saa skal gives udtrykkelig Tilladelse til at foretage Inddæmninger. Imidlertid var Frederiksholms Inddæmninger for længst fuldførte, da denne Bekendtgørelse kom, og først da, ja egentlig først for 5—6 Aar siden, fik Administrationen Øje paa, at Frederiksholm havde foretaget disse Foranstaltninger derude. Naar nu denne § 5 bliver vedtaget her i Dag, saa er det klart, at saa kan ingen Minister give andre end Staten, Københavns Kommune eller Københavns Havnevæsen Ejendomsret over de 80 Tdr. Land, som Frederiksholm har kostet en Mængde Penge paa at inddige, som de til

en vis Grad have benyttet til at grave Ler, til en vis Grad til at grave Kalk og til en vis Grad slet ikke have benyttet, men som det altsaa har kostet mange Penge at inddige, og som derfor har en meget betydelig Værdi. Saa komme vi til det ejendommelige Forhold, at hvis den Overenskomst, hvorom der nu har været forhandlet i 3—4 Aar mellem Frederiksholms Selskabet og Regeringen, endelig kommer i Stand, saa maa Regeringen changere om og sige: Nu kunne vi slet ikke en Gang give jer Ejendomsret, for nu skal Ejendomsretten gives til Københavns Kommune, Københavns Magistrat, men saa kunne I maaske, naar I kunne blive enige om Prisen med dem, købe Ejendomsretten til de 80 Tdr. Land af Københavns Kommune eller Københavns Magistrat — uagtet de 80 Tdr. Land ligge i Hvidovre Kommune og slet ikke have det fjerneste med København at gøre, de have ikke mere med København at gøre, end hvad der ligger oppe ved Skagen.

Det er, synes jeg, dog at gaa lidt for vidt i Retning af at være Forsøger og Formynder for den store Københavns Kommune, jeg tror, at den nok kan klare sig, uden at vi behøve at gaa slet saa vidt. Jeg tror, at det vilde være hensigtsmæssigt, om alle vi andre, der have andre Interesser at repræsentere end netop lige københavnske, en Gang for alle toge under Overvejelse, hvor vidt det vil være hensigtsmæssigt at gaa i saa Henseende. Jeg tror, at vi i alt Fald kunne blive enige om — det synes jeg dog ikke vilde være urimeligt — at stille den bestemte Fordring, at naar man gennem Lovgivningsmagten vil have slige store Favører for København, saa maa man komme ærlig og lægge det frem og sige: Det er det, vi ville have, og saa maa man ikke komme, som man her er kommen fra Finansudvalget med det som et lille Ændringsforslag paa en anden Lov, som det slet ikke vedkommer. Jeg maa derfor for mit Vedkommende stemme mod Loven. At stille Ændringsforslag til 3dje Behandling til et Forslag, der er kommet fra Finansudvalget, er jo ganske haabløst, det har jeg slet ikke tænkt paa, og jeg tænker heller ikke, Folketinget vil følge mig og forkaste Loven. Men jeg maa stemme imod den, for jeg kan ikke godkende den Metode, som Finansudvalget her har brugt, og jeg kan i det hele taget ikke billige de Forslag, som de ere fremkomne med, men det kunde vi jo have talt om, hvis det var fremkommet paa en saadan Maade, at hver og en kunde se, hvad det var, og hvad det betød. Jeg maa der-